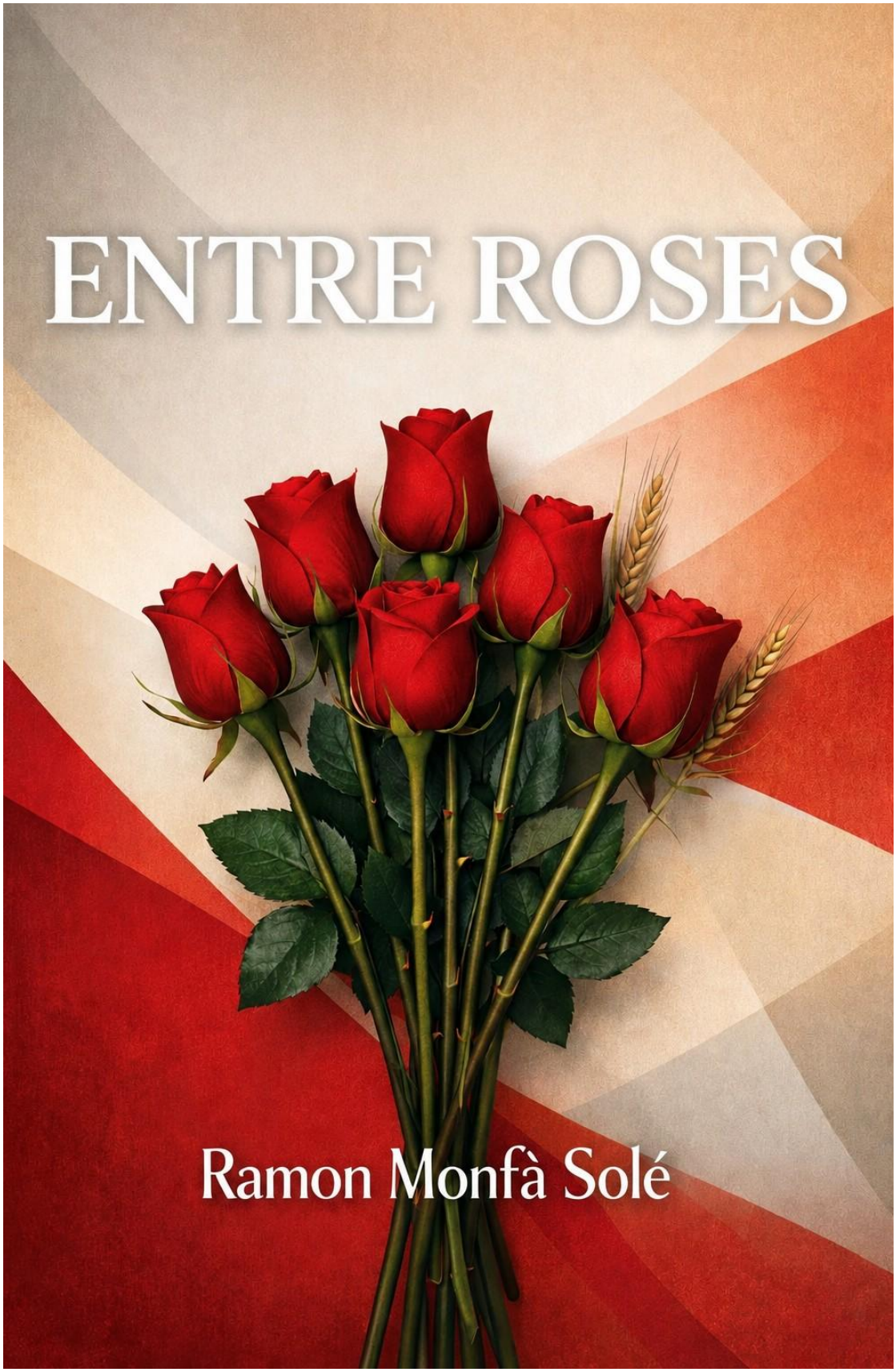
ENTRE ROSES
Ramon Monfà Solé

Ramon Monfà Solé
Mollerussa, dia dels difunts de 1965

ENTRE ROSES

A la Barcelona de Sant Jordi, un enginyer convertit accidentalment en escriptor signa un llibre inspirat en una experiència de la seva vida.

Entre roses és una novel·la propera i emocional que combina romanticisme, amistat i mirada contemporània sobre la vida adulta, en un relat sincer ambientat en escenaris molt coneguts del país.

IA

A les dues dones de la meva vida:
la meva esposa Paquita i la meva mare Ramona

Entre roses

1 - PASSEIG DE GRÀCIA

Hola, em trobo a Barcelona, al mig del Passeig de Gràcia, en un dia molt assenyalat per als catalans: el 23 d'abril, Sant Jordi. Per sort, és un dia ben assolellat damunt d'una estesa de llibres i roses per tot arreu i, a la vora, la Casa Batlló, amb la seva muda per a aquest dia, com cada any, fa inevitable donar un cop d'ull a aquesta meravella de l'Antoni Gaudí.

No hi sóc com un lector més que busca la signatura del seu escriptor preferit. Estic al costat d'algun d'ells, en una parada, on jo també estic a disposició de qui vulgui una dedicatòria meva en el llibre que vaig escriure fa pocs mesos.

No sóc escriptor; de fet, sóc enginyer industrial, i no sóc aquí per mèrits propis. Hi sóc per la baixa a última hora d'una escriptora que ha perdut el seu vol cap a Barcelona a causa d'una vaga als aeroports. Quan l'editorial em va proposar substituir-la, no ho vaig dubtar, encara que només hi pugui ser uns noranta minuts.

Sóc conscient que no estic exactament al lloc que em pertoca; de fet, ja em van avisar que no em desmoralitzés en veure cues davant dels escriptors més reconeguts i de persones mediàtiques o conegudes.

Us preguntareu per què vaig escriure un llibre. El motiu és que vaig viure una experiència que no volia que

s’oblidés amb el temps. Com us he dit, no sóc de lletres, però m’hi he vist amb cor gràcies a la possibilitat d’utilitzar un corrector ortogràfic per no quedar en evidència.

He de reconèixer que, al principi, em va semblar que podia ser un bon guió per a una pel·lícula, però, sent una mica realista, per motius de pressupost i dificultats, vaig pensar que tenia més possibilitats de guardar el record en format de llibre.

Aquesta és la història…

Entre roses

2 - EL DIA DE LA MONA

Com cada any, el grup d'amics i amigues que formem part de la colla ens organitzem per menjar la mona el dilluns de Pasqua. Som uns quants que, de petits, ja anàvem junts a l'escola, i ens agrada mantenir aquesta amistat. La selecció dels companys ja la van fer els nostres pares, que, amb tota la bona intenció, van procurar que ens ajuntéssim de bon principi. Sempre ens hem avingut i hem procurat reunir-nos en dates assenyalades.

És inevitable que, amb el temps, la colla hagi anat variant. Al començament érem vuit i ara, amb les parelles, la formem entre dotze i setze persones; la dificultat de combinar convivència i feina provoca molts canvis. Els primers anys, les sortides eren a Collserola o a la platja i el menjar consistia bàsicament en entrepans. En canvi, des de fa uns anys, ens reunim en alguna casa o directament a un restaurant. Quan rondes els trenta anys, les coses ja te les mires d'una altra manera: com menys ens veiem, més importància donem a parlar entre nosaltres.

Fa un temps, en un dinar d'aquests, vaig conèixer la Laia, amb qui des del principi ens vam entendre a la perfecció. Em va semblar una noia agradable, com si m'hagués caigut del cel. És molt tímida i, pel que em van dir, feia poc que havia tingut un desengany amorós. Va venir per primer cop a menjar la mona amb nosaltres perquè feia

poc que havia vingut a viure a prop de casa de la seva cosina germana, la Clara, una companya del grup de tota la vida.

Al cap d'uns dies d'haver-la conegut, inconscient de mi, em vaig embalar més del compte. Vaig buscar per internet una floristeria que estigués tan a prop com fos possible de casa seva i vaig encarregar que li portessin un ram de roses amb la dedicatòria: "Per a la Laia, de part de D." No vaig voler posar-hi el meu nom sencer per tal de no provocar bromes ni posar-la en un compromís.

Vaig demanar que fos a última hora de la tarda, que és quan em va semblar que seria a casa, i també vaig procurar que fos encara dins l'horari laboral de la botiga. Com que sóc molt cinèfil, em vaig muntar tota una història des del primer dia, però la noia ja es va encarregar d'acabar ràpid el primer capítol de la primera temporada.

A l'hora que vaig calcular, més o menys, que rebria el ram, vaig rebre una trucada al mòbil d'un número que no coneixia. No era la Laia. Vaig contestar…

—Digui?

—Hola, sóc la dependenta de la Floristeria Xaloc. Ets el David?

—Sí, sóc jo.

—Et volia comentar que he portat el ram a l'adreça que ens vas dir i, en fer l'entrega a la noia que m'ha obert,

que m'ha dit que era la Laia, després de llegir la nota, no l'ha volgut. Què en faig? Jo no he de tornar a la floristeria; m'ha dit la mestressa que, després de fer aquest servei, no calia que hi tornés.

Com que no havia pensat en cap moment que no l'acceptaria, durant uns instants em vaig quedar sense saber què dir…

—David…, que em sents? —va insistir.

—Sí… Te'l quedes tu.

—Caram…, és molt maco, ja, ja, ja… L'he fet jo…

—Doncs segur que t'agrada.

—D'acord, doncs. Gràcies, adéu.

—Adéu.

He de dir que, després de rebre la clatellada, vaig pensar que seria difícil conviure en un mateix grup d'amics amb la persona que em va posar les coses ben clares, sobretot de la manera que ho va fer. M'esperava una incomoditat a partir d'aquell moment que no veia gaire clar com ens en sortiríem.

Vaig informar la colla del que havia passat, més que res per si notaven un distanciament entre nosaltres, cosa que era molt evident que hi seria. Un d'ells, el Carles, em va dir que no tenia importància, que segurament a hores d'ara potser ja se'n penedia d'haver actuat d'aquella

manera. Em va dir que segurament la vaig sorprendre tant que, sent tímida com era, no va saber com reaccionar, i que podia estar dolguda per la darrera parella que va tenir. Que no em rendís, que ho tornés a provar d'una altra manera, que en el cas que tingués algun remordiment, aquest cop aniria amb més compte amb la resposta.

Un altre, el Francesc, s'ho va prendre més a broma i em va dir...

—Bé, això vol dir que està lliure, no?

Aquest cop m'ho vaig prendre rient.

Segurament la Laia va tenir el mateix pensament que jo i, per evitar incomoditats, va deixar de venir amb nosaltres.

Entre roses

3 - LA VIDA CONTINUA

Al cap d'un temps, quan ja m'havia passat el tràngol, vaig rebre un WhatsApp de la seva cosina, la Clara, preguntant-me si ens podíem veure aquell vespre, que tenia una cosa per dir-me.

Vaig intuir que m'havia de dir alguna cosa referent a la seva parenta. Vam quedar per fer un beure a la terrassa d'un bar. Des del matí, que vaig rebre el missatge, fins al vespre, va ser un no parar de pensar què era el que m'havia de dir. Estava clar que no era cap mala notícia; aquestes són les primeres que t'arriben. Això volia dir que segurament no em desagradaria.

Vaig arribar molt puntual a la cita, fins i tot una mica abans, com si per arribar més aviat hagués de resoldre més aviat el dubte, i no és el cas. La puntualitat sempre m'ha agradat, ho considero una part important de l'educació, cosa que avui dia sembla que no estigui de moda. Vaig demanar una consumició mentre m'esperava i vaig tafanejar una mica el mòbil per passar el temps.

De lluny vaig veure la Clara. Quan s'atansava cap a mi, li vaig notar aquella alegria que tenen moltes dones de poder explicar una notícia que pocs saben, el que podríem dir una primícia. Sembla estrany com les persones, quan estan de més bon humor i contentes, tenen el cos més desencongit.

—Hola, David.

I, després de donar-nos un parell de petons, em diu...

—Pots estar tranquil.

Quan et diuen això..., prepara't, perquè en vindrà una de grossa. En aquell moment, quan sap que estàs pendent del que t'ha de dir i tens tota l'atenció dedicada a la continuació, com si volgués posar-hi una mica de suspens, va apartar la mirada per buscar la noia que servia les taules i li va fer un senyal perquè vingués a prendre nota d'un beure. Una vegada feta la comanda, em diu...

—Prepara't, no t'ho creuràs...

Ho sabia, la cosa seria sorprenent com a mínim, segur.

—La Laia, que ens ha sorprès a tots...

Era d'esperar que aniria per aquí el tema.

—No ho diries mai...

Semblava com si jugués i volgués acabar amb mi. A comptagotes m'ho havia de dir? Va, dona, va, vaig pensar, parla...; que m'havies dit "pots estar tranquil" i, al pas que anem, potser no hi seràs a temps d'explicar-m'ho, que potser m'agafarà alguna cosa.

—Resulta que la meva cosina s'independitzarà tan bon punt trobi un lloc on anar a viure, amb la que ens ha dit

que és la seva parella: una noia colombiana que es diu Carolina. Es van conèixer no fa massa per internet.

—Nooo, no pot ser..., m'estàs prenent el pèl, això no t'ho creus ni tu.

—Que sí, que és cert. A mi també m'ha sorprès. Tota la família estem en xoc.

La meva sorpresa va ser majúscula. La veritat és que em va costar d'imaginar que li agradessin més les noies que els nois, perquè no vam veure cap detall que ens ho fes pensar.

Doncs sí, quan em va dir l'amiga "pots estar tranquil", ara realment he de dir que és així. Vaig notar que el meu cos quedava més relaxat de sobte. Encara que no volgués, portava a sobre el pes del rebuig que em va fer al seu dia. Ara podia comprendre millor la seva reacció. Devia tenir, en aquells moments, dubtes del que realment volia, ja que quan la vam conèixer havia trencat no feia massa temps amb un noi i ara, pel que es veu, la seva nova parella és del mateix sexe.

Sempre he pensat que els nois tenim un desavantatge comparat amb les noies amb aquest tema: nosaltres no podem saber els seus gustos fins que t'ho diuen o ho veus; en canvi, dels homes, de molts d'ells en tens sospites bastant clares abans que et diguin res.

—Ens ha passat pel WhatsApp, al grup de la família, una foto de les dues juntes al gimnàs, perquè ens anem fent a la idea. La vols veure?

—No et diré que no.

—Espera’t, que la busco... Aquí, guaita.

—No m’ho puc creure!, no fotis! Ja, ja, ja..., m’estàs prenent el pèl, no pot ser.

Vaig aixecar el cap i vaig mirar al meu voltant per si veia una càmera. Allò havia de ser una broma per força.

—Molt bona, aquesta. Això qui ho ha fet? Està fet amb intel·ligència artificial... no m’ho crec.

—Que no, David, que no és cap broma. Que els meus tiets, tan bon punt ho han sabut, el primer que han fet és trucar-me per preguntar-me què en sabia de tot allò i qui era aquesta noia, si jo la coneixia.

—Vols dir que no és una broma?

—Et dic que no. A veure si em faràs penedir d’haver-t’ho dit? Potser és una bellíssima persona.

—No et dic que no, m’ha sortit sense pensar, ho sento. Tu creus que fan parella, a primera vista?

—La veritat és que estem tots sorpresos. Sembla com si alguna cosa no quadrés, no?

—Amb la foto, l’únic que podem dir és que són molt diferents. Això no ho pot negar ningú.

De físic eren com la nit i el dia: una, la Laia, més aviat baixeta, prima, de pell blanca, amb un posat que mostra la seva timidesa; i la Carolina, una noia que feia pensar en les criades de les pel·lícules de western clàssic que feien anys enrere al cinema americà, però en comptes de raça negra, podríem dir que força morena. Per a qui no sàpiga de què parlo, seria una noia alta, molt corpulenta i extrovertida.

De la foto, el que cridava més l'atenció, a part del físic, era la vestimenta de la colombiana, que, si físicament no era del tot afavorida, semblava com si ho volgués destacar: la roba que portava donava la sensació que eren dues talles més petites del que li tocaria i que podria rebentar la roba en qualsevol moment. Vet aquí que semblava una broma per part d'algú.

—Els meus pares també estan molt preocupats. Diuen que aquesta noia segur que està enredant la neboda per obtenir la nacionalitat, que segur que no té papers.

—La Laia no és beneita. Això sí, sorprèn molt.

—Bé, jo me n'he d'anar. Segur que a casa ja m'estan esperant, que per les xarxes no parlen d'altra cosa.

—Doncs adéu, ens veiem.

—Fins aviat.

Tan bon punt ens vam distanciar, vaig enviar un missatge als dos companys "assessors sobre el món de la parella". Sí, el que em va dir que insistís i el que gairebé celebrava

que tingués les portes obertes per fer un intent, el Carles i el Francesc.

A tots dos els vaig enviar el mateix WhatsApp: “Anem a sopar? Hi ha novetats”. El Carles va dir que sí de bones a primeres, en canvi, el Francesc, em va preguntar de què es tractava. Li vaig contestar que, si venia, ho sabria. No va insistir, em va dir que d’acord. Mantenir la intriga ho havia après feia poca estona.

Ens vam trobar en un restaurant dels que acostumàvem a anar sovint. Quan hi vam ser tots tres, ja no vaig saber mantenir més la notícia: els vaig dir directament que la Laia tenia parella i que era una noia. Tots dos van quedar sorpresos perquè tampoc no havien sospitat res. Després els vaig explicar que era una noia colombiana; no recordava quin era el seu nom, però, això sí, del que no em vaig oblidar era de la diferència física dels seus cossos.

A la pregunta de si me l’havien presentat, els vaig dir que no, que la Clara m’havia ensenyat una foto d’elles dues al gimnàs. Tot seguit, tots dos em van preguntar si la tenia, a la qual cosa els vaig dir que no. Haverla demanat, hauria sigut perdre el temps, segur que si hauria negat, era una foto que podia provocar el riure a les persones que no les coneixien.

Tots tres vam entendre millor la reacció que va tenir el dia que li vaig fer portar les roses. Ens va semblar fora de lloc en el seu moment, però, pensant-ho ara fredament, el fet de no donar-me cap esperança amb aquella acció,

segurament no estava mal pensat del tot. En cas contrari, la frustració hauria pogut ser pitjor per a mi.

Entre roses

4 - "ARTISTES"

En un dia com qualsevol altre, per motius de feina, vaig apropar-me al barri on vivia la Laia. Com és natural, la possibilitat de trobar-me amb ella pels carrers no es podia descartar, però no va ser el cas. Quan vaig passar per una plaça a primera hora del matí, molts veïns estaven parlant entre ells, indignats pel que havia passat aquella nit. Es van trobar, al despertar, tot de grafitis pertot arreu: bancs, arbres, fanals, parets, vidres d'alguns comerços sense reixa i, els que en tenien, "l'obra d'art" en aquells moments, segons van dir, no era visible per estar enrotllada.

Els Mossos d'Esquadra omplien papers de les denúncies dels veïns, i la Guàrdia Urbana feia fotos de tot aquell desastre. La plaça estava plena de curiosos que volien veure el desgavell. Tothom feia fotos de tot l'enrenou, i segur que les xarxes socials estaven plenes del que havia passat; això encara devia satisfer més els brètols que ho havien provocat: quan veien les imatges, probablement se sentien més orgullosos. Ja ho diuen: d'on no n'hi ha, no en pot rajar.

Entre cometes, els que van tenir menys desgràcia van ser els que tenien els vidres pintats, ja que la neteja d'aquests és més fàcil que la dels altres materials. Molts dels propietaris d'habitatges s'exclamaven preguntant-se qui pagaria la neteja de les seves parets. El mobiliari urbà, en aquells moments, els importava poc. Com sempre passa,

tothom pensa que això ja ho pagarà l'Ajuntament, com si no es pagués entre tots.

La gent exaltada es desfogava indignada: "això abans no passava… on anirem a parar… quin jovent que puja… el que convé és un bon bastó". Entre la multitud hi havia una noia que sense alterar-se, amb una rascleta, anava netejant el vidre de l'aparador de la botiga, com si no anés amb ella tot aquell rebombori. El primer que vaig pensar és que no era la propietària; si ho fos, mentrestant netejava, hauria estat renegant com la majoria.

Aleshores em vaig adonar que aquella botiga era una floristeria. Vaig mirar cap amunt per veure el nom i sí, era la floristeria Xaloc, on havia encomanat un ram per a la meva amiga. Vaig tornar a fixar-me en la noia que estava netejant el vidre i ho hauria pogut assegurar: havia de ser ella, la dependenta que finalment es va quedar les roses.

Entre passar per allà sense dir res i comentar-li alguna cosa com a curiositat, em vaig decantar per la segona opció. Li vaig preguntar:

—Hola, ets la dependenta de la botiga?

—Hola, sí, un segon, que t'atenc.

—No, si no vull res; al veure't, he tingut la curiositat de saber si eres tu. Hi ha alguna altra dependenta?

—També hi ha la propietària, però només hi és una estona a la tarda. A què et refereixes, si sóc jo?

—Una vegada us vaig encomanar un ram de roses per portar a una casa i vaig rebre una trucada, suposo que teva, dient-me que no les havien acceptat. Em vas preguntar què n'havies de fer i et vaig dir que te les podies quedar.

—Vas ser tu? Ja, ja, ja… ho recordo perfectament, no és una cosa que passi cada dia. Jo no m'hi havia trobat mai.

—Al final, les flors te les vas quedar tu, no?

—Clar que sí, així m'ho vas dir; quan convé, crec a la primera. Ja, ja, ja… perdona, sembla que entra algú a la botiga. Molt de gust! Ja saps, quan necessitis un altre ram… aquí estic. Fins a la propera.

—D'acord, doncs, adéu.

Aquelles van ser les meves primeres paraules amb la florista cara a cara. La veritat és que vaig quedar enamorat de cop: la simpatia d'aquella noia em va semblar un contrast tan fort amb tot l'ambient que hi havia a la plaça, que destacava. La seva rialla em va deixar bocabadat. Vaig sentir una atracció tan intensa en tan poca estona que mai m'havia passat abans.

Em vaig dir a mi mateix que aquest cop no em podia precipitar. No vaig voler dir res a cap de les meves amistats del que sentia, per por de no espatllar-ho. De fet, potser ja m'estava precipitant: no sabia si tenia parella i jo ja m'estava embalant massa. Em va venir al cap l'enamorament del Charlot per la florista a la pel·lícula

Llums de la ciutat, quina gran obra del Charlie Chaplin. Poca gent de la meva edat coneix els clàssics del cinema; jo tinc la sort de ser fill d'uns grans aficionats al 7è art. Des de ben petit, van procurar ensenyar-me el millor de tots els temps.

Durant la resta del dia, no vaig fer altra cosa que pensar com podia provocar una segona trobada. Comprar un altre ram em va semblar massa forçat; calia trobar una manera adequada per no defraudar. Era important no fer un pas en fals i pensar el necessari per fer la millor jugada possible, com si fos una partida d'escacs. A la pel·lícula que abans he esmentat, Charlie Chaplin va trigar molt temps a aconseguir la gran idea que crea la confusió de la florista; això havia de ser una lliçó.

Per un moment vaig pensar com de dèbil era: una noia simpàtica em fa un parell de rialles i jo ja no sé què faig. Però, que caram, havia d'intentar-ho: no tenia res a perdre i molt a guanyar. Aquella nit em va costar agafar el son; no parava de pensar en com provocar un segon encontre: com i quan? Si no sabia ni el seu nom.

Al matí, al despertar-me, ajagut al llit, de sobte em va venir una idea. Quina era l'única cosa que ens unia? La resposta era clara: un ram de roses. Doncs dues tasses, quin era el lloc de tot Barcelona on hi havia més roses? El Parc de Cervantes, i a més, som al mes de maig. Millors dies, impossible.

No podia esperar més; aquell mateix dia vaig combinar la feina per poder presentar-me a darrere hora del matí a la

floristeria. Quan vaig arribar-hi, vaig entrar decidit pensant: o tot, o res.

—Bones! —vaig dir.

—Bon dia —em van contestar la dependenta i la clienta que estava acabant de triar unes flors.

Mentrestant acabava la feina, anava memoritzant com li faria la proposta que tenia pensada. En cas que tingués parella, ja miraria ella de buscar una excusa per dir que no.

—M'emporto aquestes dues, doncs —va dir la clienta.

—D'acord, són molt maques —li va contestar.

Un cop embolicades i després que la clienta marxés, em va dir:

—Boonees, no voldràs pas un ram de roses?

—No, no vinc per això; com que fa temps et vaig fer un regal, et volia proposar una cosa per quedar en pau.

—Altooo, que jo no et dec res.

—Ja ho sé, dona... coneixes el Parc de Cervantes?

—Com no l'haig de conèixer, si treballo en una floristeria i a sobre em dic Rosa.

—Caram, et devia ser fàcil trobar feina aquí amb aquest nom.

—I quina és la proposta que tens pensada?

—Què et semblaria venir a fer un tomb amb mi pel parc el diumenge?

—Impossible, no puc.

Ja està, ni ho ha dubtat; té parella.

—Si vols, demà a la tarda sí que podria. Des del confinament, la mestressa va decidir tancar els dissabtes a partir del migdia. Diumenge tinc el bateig del meu nebot.

—Et va bé si quedem a l'entrada de l'Avinguda Diagonal a les cinc?

—D'acord, les roses estan al punt; és el millor moment per anar-hi. Per cert, com et dius? Sé que un dia et vaig trucar, però no recordo el teu nom.

—David.

—Doncs, ens veiem demà.

—Fins demà, adéu.

Entre roses

5 - AL PARC

Quan em vaig llevar de bon matí, vaig pensar que podia ser un bon dia. Feia anys que no anava a aquest parc, un lloc que molta gent que viu a Barcelona no coneix. Com que no es paga entrada, es promociona ben poc.

La noia amb qui aniria no podia ser més apropiada: la Rosa. Si em guiés per les ganes de veure-la de nou, aniria a la floristeria d'aquí una estona a l'hora d'obrir, però segur que això seria un suïcidi, semblaria un desesperat. He après de sobres que les presses no són la millor tàctica. Aquest cop no podia cometre cap error.

Després de dinar a casa dels meus pares, no em vaig quedar adormit al sofà com era de costum, el neguit no em deixava relaxar-me. Els meus pares alguna cosa devien notar, perquè em van preguntar...

—Et passa alguna cosa?

—No, per què?

—Perquè no pares de mirar el mòbil cada dos per tres, que has d'anar a algun lloc?

—Sí, he quedat amb els amics.

Evidentment no els diré pas que em moro de ganes que siguin les cinc per trobar-me amb una noia que es diu

Rosa i que anem a un parc. L'efecte rebot de preguntes ja seria un no parar.

La majoria dels pares voldrien saber tots els detalls de les nostres vides. Com estem, què pensem fer, on anirem, amb qui exactament hi anem, si ens hi passarem gaire temps, si tornarem a sopar, com ha anat, a qui has vist, si el Carles va amb alguna noia, si el Francesc encara va amb aquella noia francesa, si la Clara ha tornat amb aquell noi amb qui ho van deixar... És un no parar, el bombardeig de preguntes és constant, i encara ho seria més si notessin que ens agrada contestar a totes les preguntes. N'hi ha alguns que prefereixen esperar que els fills parlem quan ens ve de gust i escoltar, però aquests són casos comptats.

La meva mare, sobretot, quan sap que sortiré al cap d'una estona, encara està més pendent de tot el que faré a partir d'aquell moment. La roba que em posaré, si porto les sabates prou netes, que potser t'hauries de comprar uns altres pantalons, que aquests ja estan donats, que potser t'hauries de comprar una samarreta, que vas una mica just... Resumint, que ens volen perfectes.

—David!, em sembla que t'ha sonat el mòbil.

—Ara ho miro.

No vaig tenir pressa de mirar qui era perquè sabia que no podia ser la Rosa, no ens vam donar els números de telèfon.

Quan vaig sortir del lavabo, vaig mirar el mòbil: un WhatsApp del Carles em deia per anar a jugar a pàdel aquella tarda. La meva resposta va ser clara, no podia, tenia feina. El Carles és el noi que tota colla té, que va provar de jugar-hi i ara voldria que tots ho féssim. De tant en tant tots anem cedint, no li podem dir sempre que no.

—Qui era?

La pregunta no podia ser d'altra persona que de la meva mare. El pare feia la migdiada al sofà, com sempre a aquesta hora, just a l'inici d'una d'aquestes pel·lícules que fan els dissabtes i diumenges després de dinar. Semblen fetes expressament per dormir.

—Un amiiic..., no passa res..., "sin novedad en el frente".

Calia fer-li entendre, que no preguntés tant.

—Tranquil, home, tranquil..., ja no pregunto més.

Aquí sí que va ser sincera, va dir *pregunto*, en present, no pas en futur.

Em vaig acomiadar de la mare. Del pare no va caldre perquè encara dormia, i vaig sortir de casa amb una mica de pressa, havia de ser puntual.

En sortir del pis, com que no hi havia l'ascensor al replà, em vaig encarar cap a les escales per anar més ràpid; com que és la segona planta d'un total de cinc, tinc calculat

que el dia que vaig just de temps arribo més aviat a baix, al vestíbul.

Tot anava sobre rodes, fins i tot el temps, ja que les previsions indicaven que aquella tarda començaria un canvi que portaria pluges. De moment, encara que el cel estigués mig ennuvolat, feia bon temps. Sempre he pensat que el mes de maig és el millor de l'any. Ni fred ni calor, i les flors i plantes, després de passar l'hivern, estan en el seu millor moment.

Ara ja només es tractava de pujar a un metro en direcció al meu destí. Una vegada era dintre i els vagons es van posar en moviment, em vaig imaginar un Google Maps amb dos punts d'ubicació en directe, la Rosa i jo, que s'anaven apropant l'un a l'altre. Durant el trajecte em vaig informar una mica per internet sobre el parc on anàvem. Les dades són impressionants, més de 10.000 rosers, unes 150.000 roses i més de 2.000 varietats. Recordava que n'hi havia moltes, però tampoc me n'imaginava tantes.

Quan ja hi arribava i vaig sentir per l'àudio "Propera parada, Zona Universitària", el cor se'm va accelerar de sobte. Vaig baixar i vaig encarar-me escales amunt per buscar la claror exterior. Sempre que surto per la boca d'un metro, si fa bon temps, tinc la sensació de tornar a la vida, sobretot quan trepitjo les darreres escales.

Mentre caminava en direcció a la porta del parc, vaig mirar el mòbil per saber l'hora que era, vuit minuts abans de l'hora, ben calculat. Vaig fer una ullada per tot el

contorn per assegurar-me que ella no hagués arribat abans.

Plantat al costat de la porta, vaig esperar, anava mirant si la veia i alhora també el mòbil. No me'n vaig adonar, i ja la tenia a pocs metres, amb una rialla a la cara. En el moment de guardar el telèfon a la butxaca, vaig donar un darrer cop d'ull a la pantalla. Faltava un minut per a les cinc, d'això se'n diu puntualitat, vaig pensar. M'agrada.

—Bones.

Va dir ella, alhora que es va atansar per donar-nos un parell de petons.

—Hola.

—Estàs a punt per veure forces roses?

—Sí, de moment ja he vist la primera...

—Anem?

—Som-hi.

Vam entrar i, quan ens vam atansar a les primeres, em va dir:

—Guaita, quina quantitat, no em diguis que no fa goig, quins colors.

—Molt maco, per això et vaig proposar de venir.

—Feia anys que no venia, per mi aquest és el millor lloc per passejar a Barcelona en aquestes dates, per això no vaig dubtar a acceptar la invitació, només vaig tenir el dubte de si em pagaries l'entrada o no, ja, ja, ja.

—Jo també feia temps que no venia, vaig pensar que ens vam conèixer gràcies a unes roses, doncs era un bon lloc per venir en una primera cita.

—Què va passar, que aquella noia va refusar les flors? Us vau enfadar i volies fer les paus?

—No, era una noia que feia poc que ens havíem conegut i, com que semblava que ens aveníem, em vaig precipitar. Al cap de poc em van dir que havia començat una relació amb una altra noia.

—Així doncs és lesbiana.

—Sembla, o potser és bisexual. Quan la vaig conèixer, em va dir una cosina seva, que és de la colla, que feia poc que havia trencat amb un noi.

—Jo també fa poc que vaig trencar amb la parella que tenia. Anava sempre al seu rotllo i era molt gelós. Saps que et vaig dir que demà no podia venir perquè tinc el bateig del nebot..., doncs em va dir que no volia venir, que preferia anar-se'n amb els seus amics uns dies a Mallorca. Ja t'ho he dit, sempre al seu rotllo i gelós fins a l'extrem. Si sabessis el que va provocar el teu ram quan me'l vaig quedar..., volia saber qui m'havia regalat aquell ram sí o sí. No es va creure mai la versió que li vaig dir.

—Doncs ho sento, no m'imaginava que et pogués provocar un conflicte.

—No ho sentis, si t'haig de donar les gràcies..., em vas ajudar a adonar-me'n que ja n'hi havia prou.

Vam anar caminant entre les roses, mostrant tots dos més interès per saber coses de nosaltres que per gaudir del contorn, que era preciós. Però de tant en tant també havíem de dir alguna cosa sobre el que ens envoltava.

—Aquí hi ha moltes varietats de roses, he llegit venint cap aquí que unes dues mil. Quan vaig encarregar el ram a la teva mestressa, no em va preguntar de quina classe.

—Perquè si no és una cosa especial sempre es ven la vermella, es diu *Freedom*. Només en venem de tres tipus, aquesta que t'he dit, la groga que es diu *Graham Thomas*, sobretot per l'11 de setembre i Sant Jordi, la combinem amb les vermelles per fer els colors de la senyera, i les blanques que es diuen *Avalanche*, amb aquestes fem rams de núvia.

—T'haig de dir que la meva mare el dia que es va casar portava un ram de roses vermelles, queda molt bonic a les fotos el contrast del vestit blanc i la vermellor de les flors al davant.

—Sí, estic d'acord. El contrast és més maco, però el blanc és més tradicional, és un símbol de puresa.

—Aquí de vermelles n'hi ha moltes, jo les veig totes iguals.

—Perquè no les coneixes prou bé. Jo tinc una germana bessona que si hagués vingut ella aquí en comptes de jo no ho hauries notat. Ens confon tothom. En canvi, els nostres pares i la gent que més ens coneix no tenen cap dubte. El meu pare, quan érem molt petites, s'havia equivocat més d'un cop i la mare no ho entenia.

—Una vegada, amb la feina, vaig conèixer un noi, que després de tractar una estona amb ell, quan ens vam acomiadar em va dir: "Si un dia em veus pel carrer i no et dic res, pensa que no sóc jo, és el meu germà bessó, som molt iguals, tothom s'equivoca". I així va ser, un dia vaig demanar un ascensor, i quan va arribar al meu nivell, en obrir la porta, va sortir de dintre el seu germà, em va mirar i va passar com si no em conegués, no em va donar temps ni de saludar-lo, va anar cap a la porta de sortida mentre me'l mirava molt sorprès. Sort que em va avisar, perquè si no, no ho hauria entès.

—Per cert, encara no m'has dit a què et dediques, ja m'ha quedat clar que no és al món de les flors.

—Sóc enginyer industrial, em dedico al manteniment i reparació d'impressores de gran format.

—Vaja, el que se'n diu un manetes.

—El suficient.

Vam anar voltant força estona entre les flors, comentant la forma i els colors de moltes d'elles, fins que va arribar el moment del comiat i ella va dir...

—Jo hauré de començar a marxar, es fa tard i avui encara he de preparar coses per demà. Com diu la dita... és tard i vol ploure. Aquesta vegada em sembla que això es complirà, cada vegada està més tapat, demà no ho tindrem clar, han dit que plourà bastant.

—Abans no marxis, pensa a donar-me el número del teu mòbil.

—No te'l donaré pas.

Quan em va dir això no ho vaig entendre gaire, sort que m'ho va dir amb un somriure picaresc.

—Com que no?

—No, no saps que el número no s'ha de donar mai a la primera cita..., hi ha un percentatge molt alt de parelles que no es veuen més. I a més, diuen que dona mala sort.

—Això no ho havia sentit mai, m'estàs prenent el pèl.

—Ja te'l donaré si hi ha una segona trobada.

Li vaig dir, traient el mòbil de la butxaca:

—Au va..., dona-me'l, que me l'apunto.

—No ho faré pas, pensa que tu no tens res a perdre, sóc jo la que no sabria on trobar-te, en canvi tu ja saps on sóc.

—D'acord doncs, com et va que et passi a buscar dilluns quan tanquis la botiga i dinem junts?

—Si accepto..., comptarà com una segona cita?

—Jo diria que sí...

—Aleshores t'hauria de donar el número que em demanes, no?

—Tu mateixa, abans m'ho has dit així.

—Hauré d'acceptar, doncs.

—A quina hora tanques la botiga?

—A un quart de dues.

—Allà hi seré.

—Adéu, fins dilluns.

Es va atansar cap a mi i aquest cop no ens vam donar dos petons, va ser només un, però ben donat. No podia haver-hi millor final per a una passejada al parc. Moltes pel·lícules haurien acabat d'aquesta manera.

Entre roses

. 1 - PASSEIG DE GRÀCIA 4

. 2 - EL DIA DE LA MONA 6

. 3 - LA VIDA CONTINUA 10

. 4 - "ARTISTES" 17

. 5 - AL PARC 23

. 6 - UN PARÈNTESI 33

. 7 - PER DEFINIR 39

. 8 - ALS JARDINS 49

. 9 - LA PSICÒLOGA 63

. 10 - A LA TERRA FERMA 75

. 11 - POSANT ORDRE 89

. 12 - AGRAÏTS A L'ORIOL 95